

Най-голѣмото богатство.

(Приказка).

Прѣди много години живѣлъ единъ кралъ. Той ималъ всичко въ голѣмо изобилие, а и държавата му се считала за най-щастлива и богата.

И дворци, и злато, и добра войска ималъ кралътъ, но той билъ самъ, *нѣмалъ дѣца* и заради това той билъ натѣженъ и денемъ и нощемъ.

„Ето, казвалъ стариятъ кралъ—обичамъ азъ своя народъ, своята земя и народа ме обича. И нѣма друга държава по-добрѣ урадена и спокойна. Но, като умра азъ, кой ще наслѣди моя прѣстолъ и какво ще стане съ народа ми?“

Най-послѣ кралътъ намислилъ и издалъ указъ, че който отъ неговитѣ *млади поданици* му покаже *най-голѣмото богатство на свѣта*, него ще направи наслѣдникъ на царството си.

Раздвижилъ се народътъ, воени, селяни, търговци, свещеници и пр. Но измежду всичкитѣ хора само *четире* младежи избрали и се явили при краля да съперничатъ помежду си, съ своитѣ най голѣми богатства.

На събранието присѣтствували много хора. Когато по знакъ на кралътъ, къмъ прѣстола му се приближилъ *първия* младежъ, то всичкитѣ останали зачудени, като видѣли небивалото богатство, което било донесено тукъ, прѣдъ краля. Злато и скъпоцени камъни лежали на голѣмъ купъ, та като се гледало на тѣхъ, очитѣ се заслѣпявали. . . .

— Погледни на това, кралю, — гордо и са-